

Economische ontwikkelingen

Stevensweert kende weinig economische ontwikkelingsmogelijkheden. Het aantal landbouwbedrijven nam in de gehele periode gestaag af. Dit werd veroorzaakt door de afname van de beschikbare landbouwgrond enerzijds en de schaalvergroting door mechanisatie anderzijds. In 1960 besloeg het areaal landbouwgrond nog 463 hectare. In 1974 was het landbouwoppervlak afgenomen tot 345 hectare grond. De afname van het aantal personen dat werkzaam was in de landbouw hield hiermee gelijke tred. In 1970 was nog slechts 8% van de beroepsbevolking werkzaam in de agrarische sector¹⁴. Op het gebied van de nijverheid telde de gemeente slechts enkele bedrijven met een plaatselijke verzorgende functie. Voor de aanschaf van kleding, schoeisel, duurzame gebruiksgoederen en luxeartikelen waren de inwoners aangewezen op Echt, Roermond en Sittard-Geleen. De grindwinning leverde de enige industriële activiteit ter plaatse van enige betekenis op. Stevensweert beschikte ook nooit over een industrieterrein¹⁵. De helft van de beroepsbevolking werkte in de industrie, waaronder ook de grindwinning viel. Velen onder hen waren forensen naar Echt, Maasbracht, Roermond en de Westelijke Mijnstreek. Vanouds telde Stevensweert een aantal mijnwerkers. Het sluiten van de mijnen in de jaren zestig had dus ook voor Stevensweert gevolgen.

Ontgrindingen

In 1946 kwam bij de gemeente een mondelinge aanvraag binnen om de weide Michielssteen aan te mogen kopen ten behoeve van de grindwinning¹⁶. Het perceel was op dat moment in gebruik als voetbalveld. De Michielssteen werd in 1957 voor fl. 250.000,- verkocht aan de hoogste bieder, de firma Van Hasselt te Gendt¹⁷. De gemeente stelde als voorwaarde wel aanvulling van de 13 hectare ontgrinde weide. Dat had nog wel voeten in de aarde, aangezien de Staatsmijnen geen pijpleiding naar Stevensweert wilden aanleggen. Het rijden met vrachtwagens met zand was een niet altijd even werkbaar alternatief vanwege de overlast die dat met zich meebracht voor de inwoners.

Het ontgrinden van de uiterwaarden bleek een onstuitbaar proces. In 1973 was 40 hectare grond gelegen tussen Maasbracht en Stevensweert uitgebaggerd en weer aangevuld¹⁸. Daarna werd het aanvullen vanwege de grootschaliger winningstechnieken en het gebrek aan aanvuilspecie steeds moeilijker, zo niet onmogelijk.

De ontstane watervlakten werden geschikt bevonden voor de ontwikkeling van de watersport. Ten behoeve van de waterrecreatie stelde Provinciale Waterstaat het project Brandt op voor het ontgrindingsgebied ten noorden van Stevensweert. Dit plan omvatte de ontwikkeling van een jachthaven voor 400 boten en een kampeerterrain. De jachthaven werd in 1973 geopend.

Eind jaren zeventig kwam de gemeente in het kader van het overleg binnen het stadsgewest tot het standpunt dat een halt moest worden toegeroepen aan de voortgaande ontgrindingen. Met plan Bilt konden de raden van Stevensweert en Ohé en Laak nog wel instemmen, maar dan alleen onder de voorwaarde dat de provincie de aanleg van toeristische ontsluitingswegen en dergelijke voor haar rekening nam¹⁹. Het verzet tegen de ontgrindingen was in Stevensweert overigens minder hevig dan in het naburige Ohé en Laak.

¹⁴ Zie inventarisnummer 290

¹⁵ Zie inventarisnummer 290

¹⁶ Notulen gemeenteraad 20 augustus 1946. Zie inventarisnummer 2

¹⁷ Zie inventarisnummer 660

¹⁸ Zie inventarisnummer 274

¹⁹ Zie inventarisnummer 661